

5 DANA U SRBIJI

Kako opisati u nekoliko reči ono što sam doživela u tih par dana provedenih u Domu „Vera Blagojević“, u Srbiji?

Želela bih da naglasim da je to bilo dragoceno iskustvo. Svi bi trebalo da imaju priliku da dožive te emocije, radosti i tuge, lepotu i ružnoću, svetlost i sivilo Banje Koviljače, koja predstavlja mešavinu neopisivih kontrasta i protivrečnosti.

Četrdeset i troje dece koja trenutno žive u ovom domu dočekuju osobe koje dolaze iz Ređo Emilije sa ogromnom nežnošću koja ispunjava srce. Iako sam za njih bila potpuni stranac, dočekali su me sa pozdravima, osmesima, rečima dobrodošlice, nežnosti.... Nije teško osetiti se prihvaćenim, ugošćenim i dobro uklopljenim u ovoj velikoj porodici dece od 4 do 18 godina, koja ne traže ništa drugo do ljubavi, pažnje, dodira i prijateljstva od onih koji su spremni da deo sebe poklone drugima.

Čitajući ponovo ovo što sam do sada napisala, izgleda mi kao bilten „Unità Pastorale“, iz Gualtierija. U tom mestu, asocijacija „Un bambino per amico“ ima svoje sedište, u Livelu, gde oduvek protiče velika reka svojim širokim tokom, koji je ponekad miran, a ponekad razbešnjen. Ali nije bilten, već beleška jedne učiteljice, u penziji od 2005, koja je 38 godina radila u državnoj osnovnoj školi u regiji Emilija Romanja.

Želela bih da se zahvalim predsedniku ove asocijacije koji mi je omogućio da provedem tri dana u Domu „Vera Blagojević“, zbog čega sam imala potrebu da se vratim unazad u vremenu i pronađem odgovarajuće načine i sredstva da odgovorim na potrebe te dece koja su imala manje sreće od nas, koja nisu imala porodicu koja bi im pružila sigurnost, i koja, budući da nemaju ništa drugo, u školi vide jedino svetlo koje im otvara put ka budućnosti.

Ništa njima ne nedostaje, u Domu imaju sve ono što im je potrebno za život: kuhinju, trpezariju, kupatila, udobne sobe, lepe dnevne boravke za odmor, sa televizorima, kompjuterima, muzičkim uređajima, dvorište u okviru Doma... Asocijacija „Un bambino per amico“ je uspela da prepozna njihove najvažnije potrebe i da značajnom pomoći odgovori na njih.

Zašto je onda jedna nova bela patika bačena u dvorištu i niko ne dolazi da je uzme? Zašto u kupatilu „Kuće na pola puta“ oprani čaršavi stoje ostavljeni na mašini i niko se ne brine o tome da ih prostre da se osuše? Zašto deca ne koriste veš mašinu? Zašto neka majica ili peškir stoje danima mokri u kupatilu i niko se ne brine o tome da ih pokupi? Mogla bih da nastavim ovako u nedogled.... otkuda taj osećaj napuštenosti? Zašto mnoga od te dece jure, lutaju, kreću se i vegetiraju u dvorištu Doma, umesto da smisle neku igru kako bi im prošlo vreme? Tek poneko, njih četvoro-petoro se organizuju i igraju fudbal...

Oduvek sam smatrala da se deca kroz sport, igru, muziku, rekreativne aktivnosti uče da žive, da veruju, da se zalažu i da ostvaruju svoje želje. Samo kroz edukativne projekte koji spajaju lepo i korisno sutra će uspeti da se posvete poslu sa predanošću, istrajnošću i odlučnošću.

Što se više živi u dokolici i tromosti, u neorganizovanosti, to je veća mogućnost da se osoba izgubi u porocima, depresiji, bezvoljnosti.

Postoji mnogo načina da se deca i mladi podstaknu da budu aktivni, živahni, produktivni, darežljivi...

Ponekad ostaci nekih materijala, flaše ili plastične posude, staklene teglice, papir i kartoni predstavljaju pravo bogatstvo, mogu da se kreativno iskoriste u organizaciji i osmišljavanju slobodnog vremena zajedno sa drugima, u atmosferi igre-posla, prožetoj željom da se nešto uradi, podeli, bude u društvu sa drugima, osmisli, nauči i pokloni drugima.

Sve ovo i još mnogo toga bi se moglo ostvariti u Domu, kako bi se grupa od 43 dece osetila važnom, punom energije i entuzijazma.

Sigurno je da bi pozorište, pevanje, ples, film i još mnogo toga bili koristan način da se prenesu te poruke....

Niko ne osporava potencijale ovih disciplina, koje su već i same osmišljene tako da se obrazuje pojedinac.

Sve može biti predloženo, pod uslovom da je dobro osmišljeno, sa preciznim ciljevima, aktivnostima, metodama istraživanja, određenim vremenskim rokovima.

Vaspitači bi trebalo da imaju jasan cilj koji treba da deca dostignu, i da na tome rade, na kraći ili duži rok, tako da decu vode putem kojim će dostići taj cilj.

I to je, po mom mišljenju, bolna tačka od koje treba krenuti.

Ubeđena sam da bi trebalo organizovati stručne seminare za vaspitače kako bi imali priliku da se pripreme za veliki i težak zadatak vaspitanja...

Kako bi se ta velika oblast suzila i bila konkretnija, mislim da bi trebalo postaviti tri opšta velika cilja. Čemu bi trebalo da se posvete vaspitači?

1. Aktivnosti vezane za očuvanje i održavanje prostora u kom se živi (kupaćica, sobe, perionice, dnevni boravci, dvorište). Malo rada na smenu, malo odgovornosti, malo zalaganja, ne preteškog, ali dugotrajnog...sve to može da posluži da bi se shvatila neka pravila života koja vode samostalnosti pojedinca.

2. Aktivnosti vezane za ličnu higijenu, pomaganje mlađoj deci u oblačenju, svlačenju, presvlačenju, održavanju stvari u redu....sve to može biti korisno da se poveća samopoštovanje, da se razvija ljubav prema sebi, da se pokloni i sebi i drugima jedna dostojanstvena i prijatna slika sebe i onih koji nas okružuju.

3. Aktivnosti vezane za slobodno vreme, na koje sam se već prethodno osvrnula.

Potpuno razumem, sa iskustvom stare učiteljice u penziji, da je lako meni da posmatram, analiziram, kritikujem, predlažem.... Mnogo je teže vaspitačima, direktoru, ostalim zaposlenima u Domu da uđu u ovo takmičenje....skoro su izašli iz rata...zna se. Ali vredelo bi pokušati.

Krenula sam iz Doma, upalio se motor automobila kojim smo doputovali....sa svih strana su stizali pozdravi, dečja lica, tužna zbog našeg odlaska..... tužni osmesi sa svih strana došli su da nas pozdrave.... a ja nisam mogla ništa drugo nego da zajecam, beskraino tužna što ih ostavljam tamo.